

Iz raznih stanóv.

(Speval Taras Vaziljev.)

Jesihar.

„Hóla, hóla, mamice,
Jesiha mi odkupite;
Moj je hujši kakor strup,
Take robe ne dobíte.“

V veži vsaki postojim
Pa ponujam, da po hiši
Krepki moj odmeva glas,
Da sosedov pes me sliši.

Koliko bi pa spéčal,
Ako bi ne kričal vedno?
Kisli so ljudje takó,
Da ni govorjenja vredno.

Kostanjar.

Hej, kostanjar, to je nekaj,
Kar se vedno ne dobi;
Kajti kostanj samo enkrat
Vsako leto dozori.

Tàkrat pa s kostanjem v mesta
Grem, na Dunaj ali v Trst,
Kjer se včasih res prav mnogo
Spravi vinarjev pod prst.

To so mesta, ki kaj dajo —
A v Ljubljani — tam ni nič,
Enkrat bil sem tam, pa prišel
Suh domov sem kakor čič.

Sladkarija le in pivo
Tem zaspancem gre še v slast,
Ej, zato takó so bleđi,
Kot bi jedli zajčjo mast.

Nikdar več ne bom te gledal
V megli, frančiškanski most!
Če zmrzaval bi ob tebi,
Dan na dan imel bi post.

V.

Gozdár.

Gozdarjev stan, prijeten stan —
Živim brezskrbno dan na dan;
Po gozdu z ljubo puško hodim
Pa sultana za sabo vodim.

Naj solnčeca pripeka žar,
Naj vije kroginkrog vihar,
Zavetja dá mi gosto drevje,
In streho dela mi vejevje.

A kadar vihra završi,
Nad mano votlo grom bobni;
Nad mano angel varih čuje,
Nesrečne smrti me varuje.

Šolski sluga.

No, med raznimi stanovi
Sluga tudi ni odveč,
Če premislite, da sukal
V bojih kdaj sem bridki meč.

Glejte to svetinjo zláto,
Glejte šepasto nogó;
To imam v spomin na vojsko,
To me v grob spremilo bo.

Službo zdaj imam prijetno,
Ves čas v šoli preživim,
Zvonec imenitni čuvam —
In pozvanjam ure ž njim.

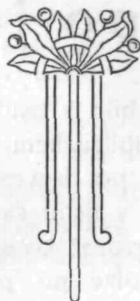
To samó me včasih draži,
Da učenček skoro vsak
Več dandanes že umeje
Kot Radeckijev vojak.

Pa naj bo! Kaj svet mi mari?
Mojih dni je broj seštet;
Drugi časi, drugi glasi —
V zemljo eni, drugi v svet.

Krčmar.

Prav lepo se dandanašnji
Na gostilnici živi,
In prav pridno zadnja leta
Moj podbradek se redi.

Prej so rekali mi: Trska,
Zdaj sem pa kot vinski sod;
Aj, nekdanji siromaček
Zdaj obilen je gospod.

Pridno in pošteno delam,
Kar pod smrečico živim;
Zdaj že malo bolj postopam,
Da preveč se ne zredim.

Vsega sem že sit do grla,
Le meso mi gre še v slast,
In pa vince — moje vince! —
Čast — recite! — komur čast!

Dodatek.

Urban iz Ribnice.

(Narodna v domačem dialektu.)

Sem z Ribence Urban,
Po cajlem svajtu znan;
Jest brihtne sem glave,
Pa žlice imám nove.

Sem reku: kjer je veselica,
Bi se predala kova žlica;
Sem semkej se podau,
De bi jih kej predau.

Jest hvalit se ne smejm,
Le túlku vam povejm,
De take robe nej,
Ne ljatu ne drugej.

De bom pa jest Urban
Pri vas še bolj poznan,
Letu vam zdej povejm,
K nej znanu vsem ljudejm.

Jest dejlam žlice vsake sorte,
Kar se jih le zmislit morte,
Škatejle, škateljce,
Pa túd kúhavence.

Jest dejlam škafe in reščjeta,
Rajte, brente, vsega šenta,
Sem mojster jest od žlic,
Čebru, keblu, keblíc.

Poslušajte vsi tedej,
Kar se vam zdej povej
Od žličnega gradu
K' je tam per sklejdniku.

Kokú je lejpa ta posoda,
Kjer se spravlja síha roba;
Letú je tísti grad,
Poun krevljástih je žab.

Oh, žalosten ta svejt
Je biu zerejs poprejd,
Ko nej blu teh ljudi,
De b' žlice dejlali.

Se skorjami so žüpo jejli,
Sklejde na kolejna dejli,
Od ujst je kapalu,
Kok je blu tu grdu!

Prebrisani možje
Od svetga Primože,
Se zmislijo narprej,
Kar se vam zdej povej.

Od šrocíh ujst so mero vzeli,
So žlice dejlati začeli;
So sturli robe te
Za cejle dežeze.

Zdej so pa šli po svejt
Po zimi in po lejt,
Pa ne samu možje —
Kar lejeze inu gre.

Križem svejt so se podali,
Sího robo ponújali;
Vse mejsta in vasi
So z žlicami obšli.

Vsak mora bit učan,
Predajat robo sam;
Če modru govori,
Sí že kej perdobi.

Kíslu mlejku si zgovarja,
V torbo krúha, v možnjo dnarja.
Ko robo vso preda, na,
Nej denarja, nej blaga.

Nej denarja nej blaga,
Ker vse ze vinu da.

Priobčil I. Podboj.

